

[Paul Møller.]

til den ene eller den anden. Man tager kun af den samlede kredittmængde og den samlede investeringsmængde nogle skiver ud, som man så giver til dem, man ønsker at favorisere, mens man forstyrrer hele kreditmekanismen og kreditpolitikken derved.

I foråret udtalte nationalbankdirektøren — jeg ved, det er en person, som det ærede medlem hr. A. C. Normann har respekt for — at der er en sådan kreditsituation her i landet, at ethvert rimeligt kreditformål kan tilgodeses. Hvorfor skal man i en sådan situation fortsætte med statslån? Hvad idé er der i det? Ingen som helst idé andet end, at staten kommer til at råde over en større del af indkomsterne og bliver en fordelingscentral.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann spurgte, om vor nedskæring af boliglånene drejede sig om de lån, der var givet tilsagn om, eller om fremtidige tilsagn. Det ærede medlem må undskylde, men jeg havde egentlig troet, at det ærede medlem ville være i stand til at forstå, at vi ikke stiller forslag om at nedskære tilsagn, der er givet. Vi ved naturligvis godt, at staten må indfri de forpligtelser, den har påtaget sig. Intet parti kan jo stille et forslag om, at forpligtelser, staten har påtaget sig over for byggherrer eller andre, ikke skulle indfries. Det, det drejer sig om, er fremtidige tilsagn, og herom siger regeringen, at dem har boligministeren standset. Så sagde jeg i går — det kunne det ærede medlem have hørt — at det er da udmærket, de er standset, så er jo allerede dette forslag realiseret, så er de hundrede millioner, vi hidtil har ydet i statslån, og som vi har opkrævet skatter for at kunne yde i statslån, frigjort til anden anvendelse — og efter vort skøn til skattelettelse. Gennem årene har man søgt at finansiere boliglånene gennem beskatning af befolkningen. Er det så ikke rimeligt, at man, når man ophører med boliglånene, giver befolkningen skattelettelse?

Med hensyn til pristallet var det ærede medlem jo særdeles forarget over, at man overhovedet kunne overveje at tage skatterne ud af pristallet, lige efter at man havde gennemført en skattelettelse. Nu tror jeg nok, at lønmodtagerne her i landet ville blive lidt mere foragede, hvis man tog

skatterne ud af pristallet, lige efter at man havde gennemført en skatteforhøjelse. Jeg tror i og for sig, man må sige, at det tidspunkt, hvor det ville være rimeligt at tage dem ud, er, når man gennemfører en skattnedsættelse. Hvorfor i alverden skulle lønmodtagerne her i landet ikke have glæde af en skattnedsættelse? Er det det ærede medlems opfattelse, at lønmodtagerne ikke skal have glæde af den skattnedsættelse, det ærede medlem måske ligger og lurer på at give til foråret, eller som den høje regering tænker sig at gennemføre? Skal lønmodtagerne i form af lavere lønninger give afkald på at få nogen glæde af denne skattelettelse? Det ville være interessant at høre. Derimod hvis man skal gennemføre en skattelettelse, der skal fremme den enkelte borgers opsparingslyst og hans vilje til selv at løse og klare flere problemer i forbindelse med den omlægning af socialpolitikken, vi har talt om, så må det også være rigtigt, at han får glæde af skattelettelsen. Det ville dog være helt forkert — og jeg kunne have lyst til at høre det ærede medlem hr. Per Hækkerups mening herom — hvis vi havde foreslået, at lønmodtagerne f. eks. skulle give afkald på noget af deres børnetilskud og huslejetilskud, samtidig med at vi gennemførte en skattnedsættelse, der ville have reduceret deres lønindtægt. Så ville man have sagt, at på den ene side får de slet ikke noget, og på den anden side tager man noget fra dem. En sådan politik kan det ærede medlem ikke friste os med, en sådan asocial og lønmodtagerfjendtlig politik får det ærede medlem os aldrig med til.

Til det ærede medlem hr. Niels Andersen har jeg ikke mange bemærkninger. Jeg synes, fortvivlelsen lyste ud af det ærede medlems tale, den blev derfor så usammenhængende, at det kan være svært overhovedet at finde mening i den. Og det må naturligvis også være svært at finde mening i en retsstatstale, efter at det store grundskyldsprojekt er kuldsejlet. Det må være svært, efter at grundstigningsskylden har vist sig at føre til tilstande, så statsministeren i sin åbningstale kan sige, at ejendomspriserne er steget det sidste år næsten mere end nogen sinde før; det må være svært at finde trøst, når man har set, at den kommunale skatte-reform, man nærrede en sådan lid til, bare